

[Indenrigs- og boligministeren.]

læsning, men det ærvede medlem. På den givne foranledning, idet der altså er rettet direkte spørgsmål til mig, skal jeg blot oplyse følgende:

Hvis andragende om henstand — eller eftergivelse — er indgivet senest den 30. september 1953 og dette andragende er bevilget på den måde, at der er bevilget den pågældende skatteyder en afdragsordning, kan skatteyderen ikke slettes af den kommunale valgliste ved berigtigelsen, såfremt han har overholdt afdragsordningen. Efter ministeriets opfattelse kan det — som lovbestemmelsen er formuleret — ikke kræves, at der i dette tilfælde skal have foreligget et skriftligt andragende fra skatteyderen om henstand. Hvis den bevilgede afdragsordning er skriftligt fikseret senest den 30. september 1953, f. eks. ved en bemærkning på skatteyderens konto i kommunens bøger, eller ordningen i anden bevislig form er indgået senest den 30. september 1953, må lovens betingelse formentlig være opfyldt. Det samme må antages at gælde, hvis skatteyderen bevisligt — vidnefast — senest nævnte dato ved personlig henvendelse til skattemyndighederne har anmodet om henstand, og hvis denne henvendelse derefter er behandlet på sædvanlig måde.

Derimod vil en afdragsordning bevilget i forbindelse med tvangsmæssig inddrivelse, f. eks. under en udpantningsforretning eller i forbindelse med løntilbageholdelse i medfør af kommuneskattelovens § 42, ikke opfylde lovbestemmelsens krav. Der kan efter ministeriets opfattelse ikke siges at foreligge et andragende i tilfælde, hvor kommunen har foretaget skridt til tvangsmæssig inddrivelse af restancer, forinden skatteyderen er fremkommet med anmodning om henstand. Herefter vil heller ikke en afdragsordning, truffet mellem en skatteyder og en pantefoged, der har fået en restance overgivet til tvangsinddrivelse, være omfattet af den her omhandlede undtagelsesbestemmelse.

Jeg håber, at jeg med disse bemærkninger har svaret tilstrækkeligt på det af det ærede medlem hr. Poul Sørensen stillede spørgsmål.

Poul Sørensen: Jeg vil gerne slå fast, at da vi havde denne sag til anden behandling, udtalte det ærede medlem hr. Steen, at den

bestemmelse, som vi her drøfter, er ganske analog med bestemmelsen om eftergivelse af skat, hvor forholdene måtte tale derfor. Efter det foreliggende er det standpunkt nu forladt. Med hensyn til spørgsmålet om den individuelle behandling i kommunalbestyrelsen forstår jeg efter de oplysninger, vi har fået af den højtærede minister, at også det standpunkt er forladt. Jeg har altså ikke taget fejl i min udlægning af det ærede medlem hr. Steens bemærkninger ved anden behandling, idet „Middelfart Venstreblad“'s ytring ganske falder sammen med den opfattelse, jeg har gjort gældende her, hvorefter altså forløren pantefogedsnak har mere med virkeligheden at gøre, end de derovre mente. Og jeg kan endvidere slå fast, at en bemærkning af skatteopkræveren, et notat fra hans side, efter det høje ministeriums mening er tilstrækkeligt til, at den pågældende skatteyder falder ind under de undtagelsesbestemmelser, vi her diskuterer. Enhver praktisk kommunalmand, som kender til arbejdet ude omkring og ved, hvorledes det foregår, er klar over, at en skatteopkræver selvfølgelig må se at få så mange penge ind som muligt, og at man derfor vil søge en ordning selv med de dårligst betalende. Det vil altså sige, at et sådant notat i marginen af skatteopkræverens bog betinger fritagelse for skatterestancens virkning — det har jeg forstået vi nu er nået til.

Det har været svært for mig at få det til at rime med den ærede radikale ordførers indlæg ved anden behandling, og det kunne jo være interessant at høre, om det ærede medlem hr. Steen efter den højtærede ministers redegørelse giver mig ret i de synspunkter, som denne min udlægning af skriften er udtryk for. For er det tilfældet, så er den regel, man her siger at ville gennemføre, fuldstændig gennemhullet.

(Kort bemærkning).

Steen: Jeg synes, det ærede medlem hr. Poul Sørensen gør sig det lidt sværere, end det er nødvendigt. Det, der er fælles for, om en mand kan få eftergivet sin skat, eller om han kan få henstand, er, om kommunalbestyrelsen efter en undersøgelse af den pågældendes forhold vil bevilge et andragende derom. Jeg synes, den lighed må være til at få øje på.